

Project Making & Sharing Voorjaar 2017 Wekelijkse blog

De start

Het is zo ver. Na lang wachten op toestemming van de Israëli's ben ik nu toch aangekomen in Gaza om hier twee maanden te werken aan Project Maken & Delen. Het regent hier pijpenstelen en door afwezigheid van een goed afvoersysteem staan alle straten onder water. En het is koud! Het is hier rond de 6 graden, maar door de luchtvochtigheid ligt de gevoelstemperatuur rond het vriespunt en verwarming is er niet, niet in de Studio en niet in de huizen. Eventjes opwarmen zit er dus niet in. Na een heerlijk kopje Arabische koffie start ik een meeting met de organisatie van de Open Studio. We spreken over onze plannen voor de komende twee maanden, over nieuwe ideeën voor zomerkampen en over een reis naar de West Bank om onze kennis daar verder te verspreiden. Er zijn veel plannen en een hoop enthousiasme. We gaan veel voor elkaar krijgen de komende periode.

Na de meeting krijg ik een kleine tour door de vernieuwde benedenverdieping waar een groot aantal mooie nieuwe klaslokaaltjes gebruikt worden voor allerlei activiteiten.

De net heropende grote ruimte van de Open Studio heeft wat last van lekkage, maar ziet er verder prachtig uit. De kinderen hebben zelf de kleuren uitgezocht en zelf de wanden geschilderd, ze zijn er dan ook erg trots op.

Dan is het tijd om samen te zitten met het docenten-team. Ondanks de regen is iedereen er en ze zijn vol energie om te beginnen. Ik leg het concept uit en de plannen voor de komende weken en het enthousiasme stijgt. Binnen een paar minuten vliegen de ideeën al over de tafel. Morgen begint het weekend, dus ik geef iedereen de opdracht om een lijstje met ideeën voor te bereiden. Volgende week gaan we daar mee aan de slag. Ik heb er zin in!

Week 1

De eerste volledige week in de Open Studio. Een goed begin!

Na een beetje bijkomen van de reis, werken aan de voorbereidingen en een gezellig middagje in Gaza stad, tijdens een (heel koud!) weekend, was het zondag ochtend tijd om echt te starten met de werkzaamheden in de Open Studio. Mijn eerste doel was om samen met Mumen Khalifa, de kunstenaar van het Open Studio team, het concept voor project "Maken & Delen" verder uit te werken. Na een goede brainstormsessie hebben we voor een groep dove kinderen en een groep horende kinderen lessen gehouden over emoties en dromen. De dromen van deze kinderen zullen de basis vormen voor een bijzondere leer-film waar we later met alle afdelingen van de Open Studio aan zullen werken.

Het tweede doel was het starten van de lessen "films maken met je mobile telefoon". Een clubje van zeven, wat oudere, kinderen komt elke dag met hun telefoontjes om te leren over licht, contrast, compositie en ook het editen van hun zelfgemaakte filmpjes. De start was wat chaotisch. Door het gebruik van twee tolken verloopt de communicatie soms wat traag

(Engels → Arabisch → Gebaren → Gebaren → Arabisch → Engels) en is het moeilijk de concentratie vast te houden. Maar doormiddel van voorbeelden en oefeningen beginnen de jonge filmers zich al echt te ontwikkelen.

Daarnaast heb ik met de organisatie van de Open Studio veel gesproken over nieuwe ideeën voor zomerkampen en is er een geweldig plan uitgewerkt voor een bezoek aan drie centra in de Westbank. Daar willen we de lokale docenten kennis laten maken met het concept van de Open Studio en ze inspireren om zich verder te ontwikkelen op het gebied van creatieve activiteiten met kinderen.

We vragen toestemming om met 5 mensen te vertrekken, maar met hoeveel we uiteindelijk de grens over komen hangt helemaal af van of we toestemming krijgen van de Israëlische autoriteiten. Fingers crossed dat iedereen mee mag! Dinsdag was een speciale dag omdat de president van de PRCS, Younis Al-Khatib, een bezoekje kwam brengen. Een bezoek als dit heeft een groot effect hier. Kapotte lichtpeertjes worden vervangen, de lift gerepareerd, zelfs de deuren worden uit de voegen gehaald om ze goed schoon te maken en het hele pand ruikt naar allesreiniger. Het bezoek zelf was maar heel kort, maar het effect van zo'n bezoek blijft nog lang hangen.

De grootste positieve noot van deze week gaat, zonder twijfel, over de mensen hier. Iedereen is ontzettend vriendelijk, enthousiast en geduldig terwijl ik probeer uit mijn beginners-Arabisch te komen. Het team van de Open Studio is als een soort van familie waar ik vanaf dag 1 in ben opgenomen. Met zo'n leuke bende kinderen en volwassenen, en het zonnetje wat steeds meer begint te schijnen, kom ik de komende twee maanden zeker wel door. Thanks guys!

Groetjes uit Gaza van mij en mijn vensterbank-bezoeker

Week 2

Laten we beginnen met het weekend. Een aantal docenten van de Open Studio hadden mij uitgenodigd om zaterdag een dagje naar Gaza-stad te gaan. Met zes dames en een “bodyguard” gingen we op stap. De dag besloeg een rondje langs de kampen en de haven, een bezoek aan de lokale souq, een super gezellige lunch en de beste kunafa (lokale zoetigheden) van de hele Gazastreek. Een hoogtepuntje was het bezoek aan de eerste westerse shopping mall die hier kort geleden is geopend. “Even het gevoel dat je niet in Gaza bent”, en voor sommigen voor het eerst op een roltrap. Dan op de terugweg nog even uitwaaien op het strand. Wat een prachtige dag was dat!

Deze week stond voor mij in het teken van Qattan. Dit is een organisatie in Gaza-stad die vergelijkbaar werk doet als de Open Studio, zij het in een iets ander jasje. Na een bezoek aan Qattan afgelopen zomer, leek het ons interessant om meer te leren van en over deze organisatie en tegelijk de samenwerking tussen Qattan en de Open Studio verder te versterken.

De eerste dag werd ik voorgesteld aan Salman Nawati, een lokale kunstenaar die fulltime kunstlessen geeft aan verschillende groepen kinderen en in verschillende disciplines. Zijn lessen zijn vooral inspirerend omdat hij de kinderen heel vrij laat. Hij begint met voorbeelden van technieken. Daarna gaat de klassieke muziek aan en gaan al de kids heerlijk aan de slag. De resultaten zijn zeker indrukwekkend.

De eerste ik-kom-alleen-maar-meekijken-les was wel even een verassing. Kinderen gaan zitten, docent staat klaar om te beginnen en zegt: "Suzanne, kun jij niet een les geven over kunst en recycling?" ... Wat?... nu?... euhm... Sure!?

Na het geven van een korte introductie, 2 minuten materiaal-opzoek-bedenktijd en met rode wangen, weet ik wat te doen en geef ik mijn eerste les in Qattan.

De daaropvolgende drie Qattan-dagen waren vooral interessant omdat twee docenten van de Open Studio mij vergezelden. Ook zij raakten geïnspireerd en maakten meteen leuke contacten met de mensen van Qattan. Nieuwe plannen voor de uitwisseling van zowel docenten als kinderen zijn aan het eind van deze week dan ook al zo goed als rond.

Op woensdag kwam een delegatie van het Nederlandse Rode Kruis naar Khan Yunis om het centrum te bezoeken (en daarmee ook de Open Studio). Aangezien de Hope foundation direct met hen samenwerkte was het heel goed om hier kennis te kunnen maken. Het was een goed moment om alles te kunnen vertellen over de Open Studio en onze nieuwe plannen. Deze ontmoeting, in combinatie met een aantal goede meetings met het Open Studio team, maakte ook deze dag zeer vruchtvol.

En... alle voorbereidingen voor project "Maken en Delen" zijn klaar! Volgende week beginnen we aan het echte werk. Exciting!!!

P.s. Voor wie niet weet hoe ik er uit zie. Dit ben ik:

Week 3

Na dit weekend de laatste details en wat voorbeelden uitgewerkt te hebben was het tijd om het uiteindelijke plan voor te leggen aan het team. Dit plan bestond uit de hoofdlijn van het verhaal voor de film die we gaan maken. Daarnaast waren er de ideeën over hoe elk hoofdstuk van dit verhaal verteld gaat worden met gebruik van verschillende technieken. Het was best spannend, maar gelukkig was iedereen heel enthousiast en gelijk mee met de ideeën. Khitam, een van de docenten uit het team, blijkt een goede schrijfster te zijn. Zij kreeg de taak om het verhaal mooi uit te schrijven. Met het hele team bedachten we de naam voor de hoofdpersoon en voor het verhaal en werd er besloten wie de vertellers zouden zijn.

Deze laatste taak ging naar twee meisjes die een liefde hebben voor het voordragen van poëzie. Wanneer ik twee dagen later met hen het verhaal opneem, ben ik zeer onder de indruk van de kwaliteiten en passie die zij in de taal weten te leggen.

De eerste twee onderdelen voor de film (het maken van een schaduwtheater en het maken van een landschap door middel van collage) verlopen heel goed. De derde activiteit (dierenootjes maken) blijkt toch nog iets te moeilijk voor de groep kleintjes met mentale handicap. Desondanks hebben de kinderen het naar hun zin. We maken er dus een leuke les van en zullen het later nog eens over doen voor de film.

Op woensdag is het internationale vrouwendag. In Gaza geeft dit vooral een hoop verwarring. Het ene jaar is het een vakantiedag, het andere jaar niet en soms is het alleen vrij voor de vrouwen. Dit jaar blijkt dat elke organisatie zijn eigen plan zal trekken. Universiteiten zijn gesloten, scholen zijn open, en op sommige plekken waar wel gewerkt zou moeten worden nemen de medewerkers collectief zelf een vrije dag op. Een nationale feestdag op vrouwendag is helaas niet zo vanzelfsprekend. De PRCS geeft wel vrij, dus dat brengt mij een welkom extra thuiswerkdagje. Voor donderdag is er een kleine open dag gepland in de Open Studio. Dat betekent dat alle activiteiten vandaag buiten zullen plaatsvinden, in de tuin van het gebouw. Er heerst een gezellige sfeer met muziek en spelletjes. Mijn activiteit vindt vandaag plaats op een biljarttafel onder een afdakje. De kinderen vinden het heerlijk, maar voor de docenten is het wel wat zwaar. Het is onverwacht ontzettend warm, en iedereen is veel te warm gekleed. Laagjes afdoen zit er, vooral voor de vrouwen, helaas niet in. Mijn volgende les is met de jonge filmers en vindt ook plaats in de tuin. Halverwege neemt de warmte het over en zet de les zich om in een sessie ijsjes eten. Ik doe niet eens alsof ik dat erg vind, en eet lekker een ijsje mee.

En als je daar dan zit met je ijsje in de zon, zou je bijna vergeten waar je bent en wat er hier gaande is. Maar zoals steeds hier, wordt je al snel weer geconfronteerd met het verhaal achter de lach. Tijdens mijn laatste uurtje van de week volg ik een les van kunstenaar Mumen met een groep tienermeisjes. Hij probeert ze te laten denken over positieve dromen, dingen die je gelukkig zouden maken. Behalve wat ongemakkelijk gegiechel komt er weinig response. “Het is een moeilijk concept voor hen” zucht Mumen, “ze kunnen zich niet goed voorstellen hoe het is om gelukkig zijn”. Om toch tot iets te komen draait hij het om: Denk aan iets wat je verdrietig maakt, en probeer dan het tegenovergestelde te bedenken. Zo komt er wel iets boven, maar dromen zonder oorlog en verdriet blijft een moeilijke opdracht voor deze kinderen.

Week 4

Weer een bewogen week met vooral veel activiteiten met de kinderen. We maakten uilen, schaduwtheaters, pop-up landschappen, muziek, en nog veel meer. De activiteiten gaan goed en de kinderen zijn erg enthousiast, maar het filmen blijkt soms nog behoorlijk lastig. Het is een hele uitdaging om een activiteit te organiseren, te begeleiden en te filmen tegelijk. Als je je even focust op het uitleggen van iets, heb je zo een belangrijk filmbeeld gemist. Gelukkig zijn er altijd wel wat ijverige kids die het met veel trots nog eens over willen doen.

Na ons bezoek aan Qattan twee weken geleden, was er voor maandag een eerste uitwisseling geregeld. Met 10 dove kinderen vertrokken we in de ochtend naar Gaza-stad. Daar kregen ze eerst een workshop creatief boek-maken, daarna was het filmtijd en er werden verhalen voorgelezen in de bibliotheek van Qattan. Zowel de kinderen als de docenten hadden een super dag. Hopelijk volgen er snel meer uitwisselingsdagen.

Wat gaat de tijd hier ontzettend snel! Ik zit hier nu alweer een maand en in de komende maand zitten nog maar 2 volle werkweken voor project Maken en Delen. Gelukkig zijn we al goed op weg, maar een tandje bijzetten is toch wel gewenst. De grootste tijdsverspiller hier is dat de planning niet altijd overeenkomt met de groepen kinderen die aanwezig zijn. Zo kun je soms een activiteit niet afronden omdat er ineens een bus blijkt klaar te staan om de kinderen op te halen of zit je zelfs een paar uur niks te doen omdat er geen kinderen beschikbaar zijn voor de georganiseerde activiteiten. Op die dagen mis ik toch echt de Hollandse efficiëntie. Het last-minute karakter wat hier heerst is niet voor iedereen weggelegd, maar het geeft wel de flexibiliteit om steeds dingen aan te passen en zo de kwaliteit hoog te blijven houden.

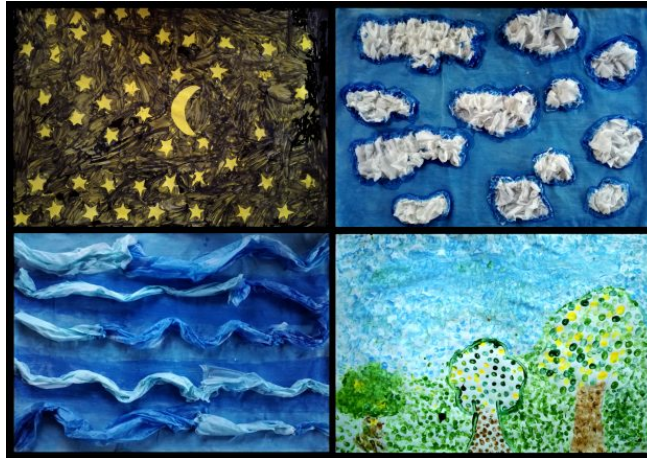

Nu is het weekend en begin ik aan het editen van het eerste filmmateriaal. Ik heb nu alweer zin in de nieuwe week!

Week 5

Whow! Wat was dat weer een super week! Veel werk gedaan. Naar leuke locaties geweest. En een geweldig moederdagfeest! De activiteiten van deze week: Stop-motion animatie inclusief een les in dieren tekenen. We maakten kinetische vogels en marionetten beren. We gingen naar het strand voor het maken van fles-vissen. En op het dakterras gebruikten we verschillende technieken om achtergronden te maken voor de film. Vooral de laatste locatie was erg indrukwekkend voor de kinderen. Alle huizen staan hier heel dicht op elkaar en zijn maximaal 4 verdiepingen hoog. De meeste kinderen hebben dus nog nooit een echt uitzicht gezien. Ons dakterras op de 10e verdieping was dan ook een grote beleving.

En dan was er het moederdagfeest. Dit is hier een groot event waarbij alle moeders worden uitgenodigd en de kinderen verschillende optredens geven. Er wordt gedanst, gezongen, gedicht en er is een expo van schilderijen. Iedereen in het team werkt super hard om met de kids iets moois te maken, en dat was het ook!

Ik sta aan de zijkant van het toneel en zie de uitgelaten gezichtjes van de kinderen die vol trots van het podium af komen. Dan kijk ik naar de zaal en zie een tribune vol stralende moeders en andere familieleden.

Mijn grote complimenten aan het team voor het organiseren van zo'n mooie dag.

Dit is allemaal de prachtige kant van Gaza. Maar Gaza blijft toch ook dat kleine stukje land waar de dagelijkse klusjes al niet meer worden onderbroken wanneer er een paar kilometer verderop bommen vallen. Een dramatisch gebied. Dat is precies waarom wij hier zijn om dat 'even te vergeten'

Week 6

Het is spannend in Gaza. Na een moord op een prominent lid van Hamas, staat de boog op scherp. Er zijn grote demonstraties, de grens werd geheel gesloten en overall worden auto's gecheckt door politie en leger.

Hier in de PRCS worden, met lood in de schoenen, bijeenkomsten gehouden om zich voor te bereiden op het ergste. De afgelopen drie oorlogen begonnen met dezelfde soort spanningen.

Aan het eind van de week is er gelukkig nog niks geëscaleerd. En ook al zegt dat niets over de toekomst, ik hoop met heel mijn hart dat dit een goed teken is. Gaza heeft echt al genoeg oorlog gezien de afgelopen jaren.

Ondanks de angst voor een nieuwe oorlog, gaat het leven hier gewoon door.

Voor mij lag de focus deze week op het filmen van de eindbeelden voor onze film. Via via werd een green-screen geregeld, en ik werkte tot in de late uurtjes om al het materiaal voor te bereiden.

Met drie geconcentreerde jonge meiden doen we alle opnames. Een paar dingen moeten nog eens over gedaan worden, maar het begint er echt goed uit te zien!

Het hebben van een green-screen vraagt er natuurlijk om meer gebruikt te worden. Dus tijdens de (alweer laatste!) les met jonge-filmers maken we een wereldreis. Door middel van een speciale applicatie op de telefoon reizen de tieners zo naar Egypte, Mekka en Istanbul. Wat een plezier hebben we!

Deze week was ook mijn verjaardag. Om dat onopgemerkt voorbij laten gaan is hier echt geen optie. Natuurlijk had ik in de wandelgangen al wel wat opgevangen, maar niets had mij voorbereid op het prachtige feest dat ze georganiseerd hadden. Muziek, cadeaus en een enorme chocoladetaart. Zelfs thuis had ik niet zo'n mooie verjaardag gehad! Het team hier voelt echt als een tweede familie en ik ben iedereen dan ook enorm dankbaar voor de prachtige tijd die we hier samen beleven.

Week 7

Hier in Gaza lopen dingen vaak anders dan verwacht. Deze week was daar het ultieme voorbeeld van. Het plan was om met vier mensen van de Open Studio naar de West Bank te reizen om daar trainingen te geven en connecties te maken. Dat een deel van het team waarschijnlijk door Israël zou worden afgewezen om Gaza te verlaten, daar was men wel vanuit gegaan. Wat we niet hadden voorzien was dat Gaza, na de liquidatie van een Hamas lid vorige week, volledig werd afgesloten. Niemand kon eruit, het team niet en ook ik niet. Natuurlijk zijn we allemaal teleurgesteld, maar vooral denken we aan de Palestijnen die hierdoor een levensreddende operatie, een studiebeurs of een zeer lang verwacht familiebezoek mislopen. Dit raakt veel mensen heel diep.

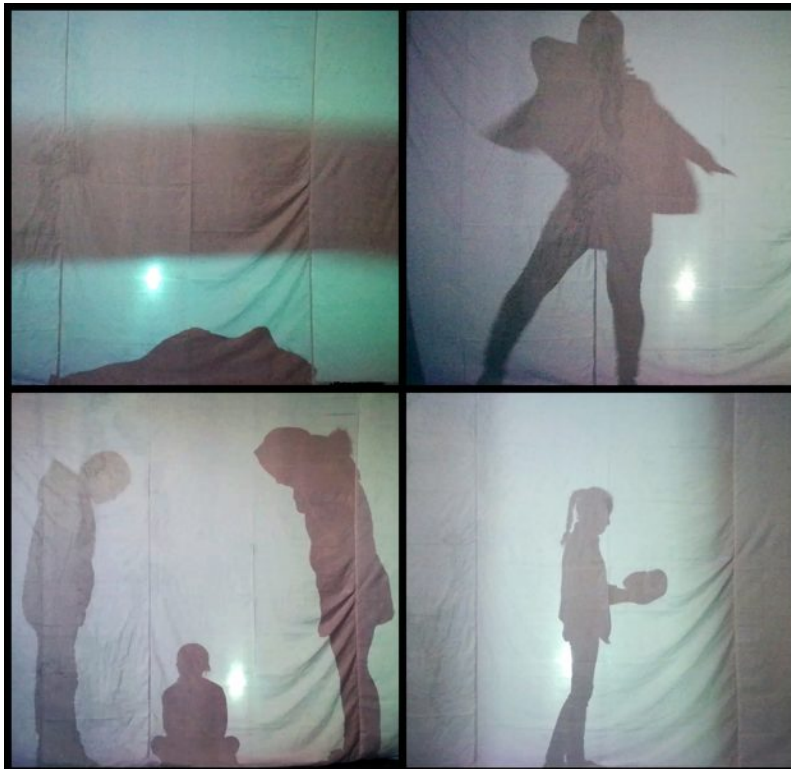
Vanwege de extra dagen hier in Khan Yunis werd ik uitgenodigd voor een uitje met 100 kinderen van de PRCS school. Daarnaast stond er ook een uitje gepland met het Open Studio team en een gezellige groep dove meiden. Dat waren weer twee bijzonder leuke dagen. Het was heerlijk om een dag met het team op te trekken en, naast mijn Arabisch, begint ook mijn gebarentaal zich al wat te ontwikkelen.

*Rook van een gevallen bom te zien vanuit het reuzenrad
In het pretpark. De tegenstrijdigheid van Gaza ten top.*

De rest van de week was er tijd voor wat her-filmen van beelden die eerder niet zo geslaagd waren en ben ik samen met kunstenaar Mumen en zijn groep kinderen begonnen aan een nieuwe voorstelling. Het wordt een combinatie tussen schaduwspel, projectie en dans en gaat over kinderarbeid. Helaas is dit een veel voorkomend probleem in Gaza en toch wordt er maar weinig over gesproken. De droom is daarom om deze voorstelling op verschillende plekken te spelen en zo het onderwerp meer onder de aandacht te brengen.

De PRCS (Het Rode Kruis van Palestina) werkt met enorm veel vrijwilligers. In samenwerking met het Nederlandse Rode Kruis is een nieuw project gestart om ook internationale vrijwilligers te linken aan PRCS Khan Yunis voor uitwisseling en uitbreiding van kennis. Zeer vereerd was ik deze week toen ik gevraagd werd om me te registreren als de eerste internationale vrijwilliger voor dit nieuwe project. Met de grootste motivatie zal ik me inzetten wanneer nodig en met veel trots draag ik het hesje van de PRCS.

Week 8

Tot op het laatste moment bleef het spannend. Gaat het Ingrid lukken om Gaza binnen te komen? Maar jawel! Het is gelukt!

Ze bleef maar een paar dagen, dus... werk aan de winkel. Er was veel te bespreken, veel te bekijken, er waren nieuwe plannen en de film was af!

Op de laatste werkdag nodigden we alle kinderen uit om de film te komen bekijken. Een bijzondere ervaring toen ze hun eigen werk herkenden op het grote scherm!

We deelden met het hele team nog een heerlijk ontbijt en toen was het tijd om afscheid te nemen.

Wat is die tijd ontzettend snel gegaan! En wat is het goed geweest! Het team was geweldig, de kinderen waren geweldig en het werk is boven verwachting goed afgerond. Ik heb me hier helemaal thuis gevoeld en, ondanks de moeilijkheden van het leven in Gaza, ga ik het toch echt wel missen.

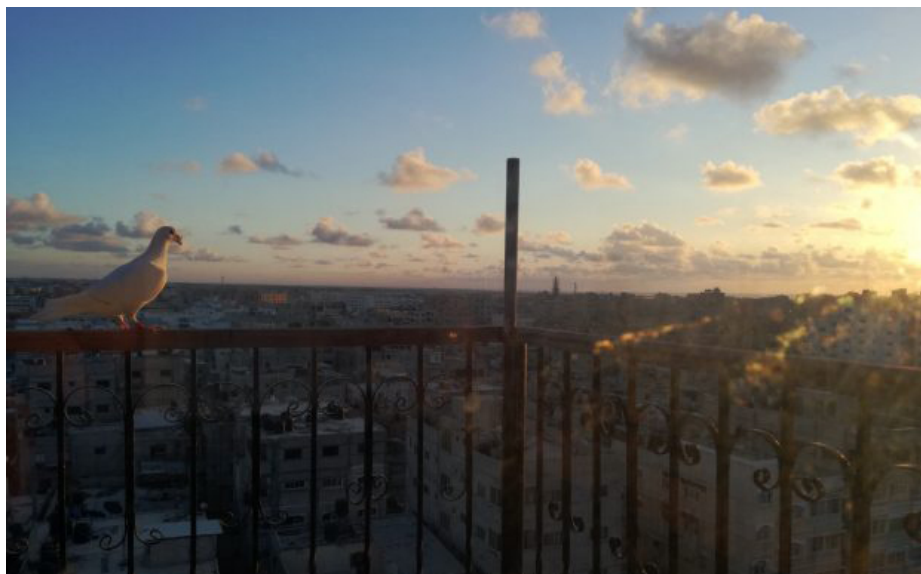
Op onze laatste dag in Palestina reisden Ingrid en ik naar Ramallah. Met al onze verhalen en beelden springen we binnen bij de Nederlandse Vertegenwoordiging en bij het hoofdkantoor van de PRCS. Op beide plekken worden we zeer enthousiast ontvangen en men leefde helemaal mee met ons werk in Khan Yunis.

Dan krijgen we nog de gouden tip om het Yasser Arafat Museum te bezoeken. Een geweldig mooi museum wat de geschiedenis van de laatste 150 jaar Palestina inzichtelijk maakt. De kunsten zijn goed vertegenwoordigd. De architectuur verrassend. Het is gebouwd op de plek waar Arafat de laatste jaren, van onder de grond, leiding gaf aan Palestina. De Muqata'a.

Ingrid herkent de mensen, ik herken nu het gevoel. Het was een prachtige, maar ook indrukwekkende manier om deze reis af te sluiten. Ik ben er nog een paar dagen stil van.

Mijn grote dank aan iedereen in Khan Yunis voor de hulp (en het geduld) bij mijn acclimatisatie, "integratie" en natuurlijk bij al het werk wat we hebben gedaan. Deze twee maanden zullen mij altijd bij blijven en ik kijk nu al uit naar het volgende bezoek!

Project Making & Sharing is een concept van

Hope-Foundation

www.hope-foundation.nl
info@hope-foundation.nl

En werd uitgevoerd door

Suzanne Groothuis

www.suzannegroothuis.com
groothuis.s@gmail.com

Om dit project verder te ontwikkelen en om de toekomst van de Open Studio te garanderen hebben we uw hulp nodig.
Voor meer informatie bezoek onze website of neem contact met ons op.